Обсипав клена зеленкавий іній,
Пелюсток паморозь на вишеньки лягла
І неба скіс вже не зимово-синій,
Весняна, мов димок прозора, мла

Снується вгору з соняшних галявин
І темних, як траншеї, лісових просік,
І десь в імлі пискливо-неугавний
Голодний яструба пантруючого крик…

І раптом згадується — сорок п'ятий:
Така ж весна й подібний майже ліс
І на димах пожеж, немов намет нап'ятий,
Чужого неба вилинялий скіс.

Хирлявий ґрунт і кволе дрібнолісся,
Піщані неутоптані стежки,
А на розвилинах дерев переплелися
Шурхливі з алюмінію стрічки*,

Що ніби пасмами змієних звивів
З гілок звисають на низький підріст,
Відлякуючи полохливих вивільг
Від їх торішніх рідних гнізд…

Близький кінець війни. Юнак безвусий
З чужим безлюддям сам на сам.
Кого гукну? До кого обізвуся?
Кому довірюся? Деревам і стежкам?

Ні відгуку, ні гуку — тільки тіні
Й протирадарна заполоч густа…
А я стою у тихім шерехтінні
Самотніший за птаха без гнізда.

---

* — Алюмінійові стрічки, як серпантин, розсипані в повітрі служили засобом проти радіолокаційного виявлення літаків.